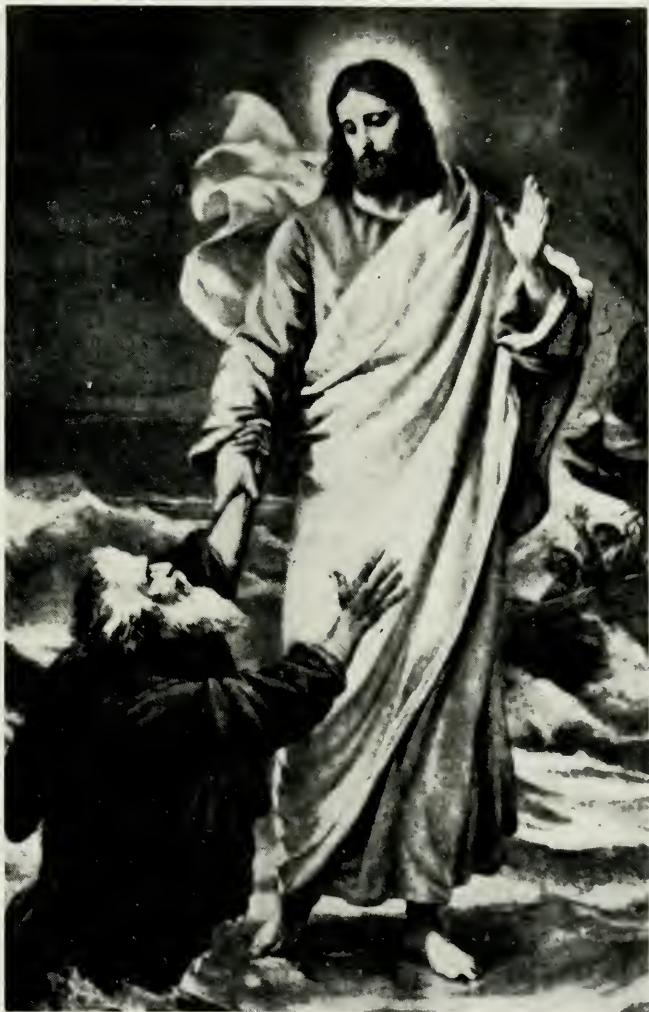

De Ster

Augustus 1957

De Ster

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

BIJ DE OMSLAG.

**JEZUS VAN NAZARETH,
HEERSER OVER DE
ELEMENTEN.**

57e JAARGANG

Nr 8

Redacteur:

RULON J. SPERRY,

President der Nederl. Zending.

Assistent:

A. D. JONGKEES

Zendingsfotograaf:

RINZE SCHIPPERS.

INHOUD:

Blz.

Vrees niet... Geloof alleen 227

Een bezoek aan David Whitmer 228

Een wonderbaar werk en een wonder . 231

Onze Zonnehoek 239

De Tempelgang 241

Toen ginds in 't Heilig Hemels Land . . 242

Een wonderbaar werk en een wonder . 243

Weer een gouden feest! 253

Een dodelijk verkeersongeval 253

Gebeurtenissen in de Zending 254

De moed om feiten onder ogen te zien . . 256

Administratie: Laan van Poot 292, Den Haag

*„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
verschijnt eenmaal per maand.*

ABONNEMENTSPRIJS: f 1,25 PER KWARTAAL

GIRONUMMER 240615 - LAAN VAN POOT 292 - DEN HAAG

**NADRIJK VAN DE IN DIT NUMMER
VOORKOMENDE CLICHE'S IS VERBODEN**

Vrees niet... Geloof alleen.

Jezus, nadat Hij de menigte van vijfduizend, vrouwen en kinderen niet medegerekend, had gespijzigd, gebod zijn discipelen naar de andere zijde van het meer van Gennésareth over te varen. Hijzelf bleef alleen achter en beklom een berg om daar tot zijn Vader te bidden. (Matth. 14 : 22). „En als het nu avond was geworden, zoo was Hij daar alleen”.

Nadat de discipelen waren weggevaren, stak er een storm op, waardoor zij in moeilijkheden kwamen te verkeren. „Maar ten vierde nachtwake kwam Jezus af tot hen, wandelende op de zee”.

De tijd tussen zonsondergang en zonsopgang was toenmaals verdeeld in vier wachten van elk ongeveer drie uur lang. Het zal dus tussen drie en zes uur in de morgen zijn geweest, dat de discipelen hun Meester op het water zagen naderen. De nacht was donker, de storm loeide en de golven waren hoog. En Jezus kwam, wandelende op de wilde baren. De mannen in het schip schreeuwden van angst, want zij dachten een spooksel te zien. Maar weldra verdween hun vrees, want daar klonk een vertrouwde stem hun in de oren, deze geruststellende woorden sprekend: „Ik ben het, vrees niet”. Doch Petrus twijfelde nog. Is die gedaante daar ginds op het water werkelijk Jezus? Om hiervan zekerheid te krijgen, riep hij: „Heere, indien Gij het zijt, zoo gebied mij tot U te komen op het water”.

En Jezus antwoordde met slechts één woord: „Kom”.

En Petrus klom neder van het schip en wandelde op het water, maar ziende de hoge golven, nu zonder de beschuttende scheepswand, vóór hem, en de donkere afgrond onder hem, terwijl de storm om hem heen loeide, werd hij bevreesd. Niet zodra had de angst hem te pakken, of hij begon te zinken. Jezus, hem onmiddellijk de hand ter redding toestekend, zeide: „Gij, kleingelovige, waarom hebt gij gewankeld?” Zij begaven zich tezamen in het schip en terstond legde zich de wind en de zee werd kalm.

Deze gebeurtenis leert ons een grote les, namelijk dat geloof en vrees nooit samen gaan. Wanneer vrees ons overmant, verdwijnt het geloof. Vrees en twijfel zijn Satan's machtigste wapenen en hij zal nooit nalaten te trachten het zaad daarvan in ons hart te zaaien. Krijgt hij de gelegenheid daartoe, dan doet hij het met kwistige hand.

Een sterk geloof echter verbant alle vrees. Het klassieke voorbeeld wordt ons door David geleverd, die, slechts met een steenslinger gewapend, tegenover de reus Goliath stond, vertrouwend, dat God zijn arm zou richten. En dat vertrouwen werd niet beschaamd. Zo zal ook ons geloof nimmer worden beschaamd, indien wij niet wankelen. Dan zullen wij niet ten onder gaan in de golven van moeilijkheden, die ons in het leven zo dreigend kunnen omringen en ons het gevoel geven voor een afgrond te staan, maar er in werkelijkheid op gericht zijn ons te leren en ervaringen op te doen die ons rijker maken en beter bereid om andere moeilijkheden moedig onder de ogen te zien. Indien wij zó door het leven gaan, dan komt ook de tijd, dat „de wind stilt” en wij tot de blijde erkenning komen: „Ja, waarlijk, God was met mij!”

A. D. JONGKEES

Een bezoek aan David Whitmer

door George Q. Cannon.

Dit verhaal van het bezoek van George Q. Cannon aan David Whitmer, een van de drie getuigen van het Boek van Mormon, zal door de leden van de Kerk ongetwijfeld met belangstelling worden gelezen. Het bezoek vond plaats in de zomer van 1884, toen David Whitmer 79 jaar oud was. Hij stierf in 1887.

Tijdens mijn terugkeer van mijn bezoek aan het oosten nam ik de gelegenheid waar naar Richmond, Missouri te gaan om de laatste levende getuige van de drie aan wie de engel de platen van het Boek van Mormon toonde, te zien en te spreken. — David Whitmer.

Van Kansas City nam ik de trein naar Lexington en stapte daar over voor de richting Richmond. Toen ik aan het station aankwam, vroeg ik een heer die daar stond of hij mijnheer Whitmer kende. Hij vertelde mij, dat zijn zoon, David J. Whitmer, hier direct zou zijn, daar hij de eigenaar was van de omnibus die de reizigers van het station naar hun hotels bracht.

Kort daarop kwam de omnibus en de heer wees mij mijnheer Whitmer aan. Deze was zeer beleefd en toen ik hem vertelde wie ik was, bleek dat hij mij verwachtte, want hij had uit de krant vernomen dat ik van plan was dit bezoek te brengen.

Hij zeide dat zijn vader heel zwak was en dat hij niet graag zag, dat hij geïnterviewd werd,

maar hij zou er voor zorgen dat ik hem zo gauw mogelijk kon spreken.

Ik ging naar het hotel en na de maaltijd kwam mijnheer Whitmer mij halen en bracht mij naar de woning van zijn vader. Op weg daarheen wees hij mij de sporen van een cycloon die in 1878 in de stad had gewoed en hun huis, of liever de kamer, waarin het manuscript van het Boek van Mormon werd bewaard, in zulk een toestand had gelaten, dat het de verbazing van de gehele bevolking had opgewekt. Het dak van het huis was weggeblazen, maar in deze kamer was alles onaangeroerd gebleven. Zelfs het vensterglas was heel gebleven. Dit was oorzaak van veler verbazing en de familie schreef de bescherming van de kamer en zijn inhoud toe aan het feit, dat het manuscript daar lag.

David Whitmer, geboren in 1805, wordt oud en zwak, maar zijn geest is helder. Hij is nogal tenger nu, maar in zijn vroegere mannelijke kraht moet hij wel bijna zes voet lang zijn geweest. Ik zag, toen ik hem de hand

schudde, dat hij de duim van zijn rechterhand miste en de hand in het midden een lang litteken vertoonde. Zijn haar is dun en vormt voor zijn schedel slechts een spaarzame bedekking. Hij heeft een arendsneus, zijn ogen zijn zwart of donkerbruin. Hij sprak met een licht Duits accent. De familie Whitmer is Duits van oorsprong, zijn moeder werd, geloof ik, aan de oever van de Rijn geboren. Hij moet een man zijn geweest, die in zijn jeugd een belangwekkende persoonlijkheid was. Men toonde mij een olie-
 verfportret van hem, gemaakt toen hij twee en dertig jaar oud was. De beeltenis was die van iemand met markante trekken, knap, enigszins Joods van uiterlijk, het hoofd bedekt met dicht, licht krullend haar. Na enige tijd met mij te hebben gesproken, vroeg hij of ik het manuscript wilde zien. Hij gaf zijn zoon een sleutel en vroeg hem het binnen te brengen. Ik bevond het wonderwel geconserveerd en met verschillend handschrift beschreven. Hij zeide dat het de handschriften waren van Oliver Cowdery, Emma Smith, Martin Harris en misschien ook van zijn broer Christiaan, die de Profeet Joseph ook had geassisteerd.

„Dit is het manuscript”, zeide mijnheer Whitmer, „waarvan het Boek van Mormon werd gedrukt”, en hij wees mij waar het werd afgesneden om als „copie” te dienen. Ik zag ook enige aantekeningen van de drukker op het manuscript. Voor een „copie”, die door drukkershanden was ge-

gaan, leek het mij buitengewoon schoon. Ik maakte daar een compliment over en hij legde mij uit dat dit het gevolg was van de zorg die door Oliver Cowdery tijdens het drukken er aan werd besteed. Het was niet in zijn geheel gebonden, maar de vellen werden ongeveer bij twaalf stuks tegelijk met een wollen draad bijeen gehouden.

Ik onderzocht het manuscript met grote belangstelling en met een gevoel van eerbied. Wat was er al niet veranderd sinds de weinigen, die dit werk lief hadden, aan de voorbereiding er van bezig waren onder leiding van de Profeet. Alles wat toen met het werk in verband stond, lag nog in de toekomst. Zij legden het fundament van een werk, van welks grootheid zij veel verwachtten. Toch kon geën van hen, Joseph uitgezonderd, het wonderbare karakter van het te verrichten werk ten volle begrijpen. Deze en dergelijke gedachten gingen door mij heen, terwijl ik het manuscript bekeek.

Er lag echter een papier bij, dat nog interessanter was dan het manuscript. Het waren de lettertekens die Joseph zelf van de platen had overgenomen en aan Martin Harris gegeven om die aan de geleerden te tonen, gelijk in het 29ste hoofdstuk van Jesaja wordt voorspeld. Er waren zeven regels van deze lettertekens, de eerste vier waren ongeveer tweemaal zo groot als de laatste drie. Joseph had in het Engels het woord „characters” geschreven. Ofschoon deze lettertekens lang

geleden waren geschreven, waren zij nog zo helder en duidelijk alsof ze zo juist waren neergezet. Hier was dus het papier, dat Jesaja 2600 jaar geleden in visioen zag en dat hij „de woorden van een boek” noemde.

Het is wonderlijk hoe God op Zijn wijze de vervulling van de profetieën van Zijn dienstknechten tot stand brengt! Voor een buitenstaander zal het niets buitengewoons zijn dat deze lettertekens werden nagebootst en gezonden „aan een die lezen kan”, maar de Here vond het belangrijk genoeg om zijn dienstknecht Jesaja te inspireren de gebeurtenis nauwkeurig te beschrijven. Dit bewijst hoe belangrijk de Heer deze details achtte, die met de grondslagen van dit werk en met het verschijnen van het Boek van Mormon verband hielden.

David Whitmer vertelde mij, dat hij aan het ploegen was toen Joseph en Oliver hem zeiden dat hij een van de getuigen zou zijn. Hij wist al dat de Here had beloofd om de platen aan drie getuigen te tonen. Joseph deelde hem toen mede, dat hij was gekozen om een van de drie te zijn.

Zij gingen verderop en zetten zich op een boomstam. Zij spraken over de dingen die geopenbaard zouden worden, toen zij door een heerlijk licht werden omstraald. Een hemels wezen naderde hen en toonde hun de platen, het zwaard van Laban, de Richtingwijzers, die aan Lehi waren gegeven (Liahona genaamd), de Urim en Thummim, en andere kronieken. „De menselijke taal”, zo zeide hij, „kan niet onder woorden brengen wat wij zagen”. Hij had zijn uren van duisternis, beproeving en moeilijkheden gehad; doch hoe verduisterd zijn geest op sommige punten ook was, dat visioen was altijd als een helder en prachtig schouwspel in zijn geheugen blijven staan en nimmer was er enige twijfel daaromtrent bij hem gerezen. Onbevreesd had hij er steeds van getuigd, ook zelfs wanneer zijn leven op het spel stond. Martin Harris was niet bij hen toen Joseph, Oliver en hij de engel zagen, maar daarna waren Joseph en hij bijeen en de engel toonde de platen ook aan Martin Harris, die dus eveneens een getuige werd.

EEN WONDERBAAR WERK EN EEN WONDER

HOOFDSTUK 12

DE VESTIGING VAN GODS KONINKRIJK OP AARDE

De sleutelen van het koninkrijk de mens opnieuw verleend

In een openbaring aan Joseph Smith van september 1830 sprak de Here over de ordening van Joseph Smith en Oliver Cowdery tot het Melchizedekse Priesterschap door Petrus, Jakobus en Johannes, en vervolgens sprak Hij over de *sleutelen*, die door de verschillende profeten uit vroeger tijdperken aan Joseph Smith waren gegeven:

„En ook met Petrus, Jakobus en Johannes, die Ik tot u heb gezonden, door wie Ik u heb geordend en bevestigd tot apostelen en tot bijzondere getuigen van Mijn naam, en om de sleutelen te houden van uw bediening en van dezelfde dingen, die Ik hun heb geopenbaard;

Aan wie Ik de sleutelen van Mijn koninkrijk heb toevertrouwd, en een bedeling van het evangelie voor de laatste dagen; en voor de volheid der tijden, waarin Ik alle dingen, zowel in de hemel als op de aarde zal bijeenbrengen;

En ook met allen, die Mijn Vader Mij uit de wereld heeft gegeven.” (L. & V. 27 : 12-14.)

Een zorgvuldige beschouwing van deze openbaring wijst op een zeer volledige en allesomvattende overdracht aan Joseph Smith en Oliver Cowdery van de sleutelen van het koninkrijk, die Petrus, Jakobus en Johannes hadden, toen Jezus na Zijn opstanding het koninkrijk in hun handen legde, nadat Hij onder hen het evangelie had verkondigd.

Zij werden daarom tot Apostelen van de Here Jezus Christus geordend, en zij werden bijzondere getuigen van Zijn naam; zij ontvingen de sleutelen van het koninkrijk en een bedeling van het evangelie voor de laatste maal en voor de volheid der tijden, waarin de Here beloofde alle dingen tot één te verzamelen, zowel wat in de hemel als wat op aarde is. De Here wees er op, dat er ook een werk te verrichten is met diegenen, die de Vader Hem „uit de wereld” had gegeven.

Hieronder vallen grote en belangrijke verantwoordelijkheden en werkzaamheden in verband met de nieuwe bedeling van het evangelie. Het schijnt ons juist toe om eerst het stichten van de Kerk van Jezus Christus nader te beschouwen. Alle bijzonderheden in verband met de organisatie van de Kerk zijn niet door Petrus, Jakobus en Johannes gegeven, maar zij hebben echter de sleutelen en de bevoegdheid van het priesterschap teruggebracht, die zo onontbeerlijk waren voor de vestiging van het koninkrijk. De organisatie werd volmaakt gemaakt door openbaringen aan de Profeet Joseph Smith toen het ledental der Kerk toenam, waardoor zulk een organisatie mogelijk en noodzakelijk werd.

Organisatie en naam van de Kerk in deze laatste dagen.

Overeenkomstig een openbaring van de Here aan de Profeet Joseph Smith werd de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen op 6 april 1830 georganiseerd ten huize van Peter Whitmer Sr. in Fayette, Seneca County, in de staat New York. Zes personen vormden het oorspronkelijke ledental der Kerk — Joseph Smith, Oliver Cowdery, Hyrum Smith, Peter Whitmer Jr., David Whitmer en Samuel H. Smith. Op dezelfde tijd werden Joseph Smith als de eerste ouderling der Kerk, en Oliver Cowdery als de tweede ouderling ondersteund, zoals Johannes de Doper had aangegeven dat moest geschieden, toen hij hun het Aäronische Priesterschap verleende op 15 mei 1829. (Zie L. & V. 20 : 1-4.)

In een openbaring van de Here aan Joseph Smith op 26 april 1838 zeide Hij, na Zich gericht te hebben tot het Presidentschap der Kerk en anderen:

„En eveneens tot Mijn getrouwe dienstknechten van de *hoge raad Mijner kerk in Zion* — want aldus zal deze worden genoemd — en tot alle ouderlingen en het ganse volk van Mijn kerk, de *Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen*, alom verspreid over de ganse wereld;

Want aldus zal Mijn kerk in de laatste dagen worden genoemd, namelijk „*De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen*.“ (L. & V. 115 : 3-4.)

De aanduiding „Heiligen der Laatste Dagen“ is om het verschil aan te geven tussen de leden van de Kerk van Jezus Christus van deze bedcling en die van de Kerk, gevestigd door Jezus in het midden der tijden.

De kwestie van de naam, die Zijn kerk zou dragen, was voor de Heiland van groot belang. Niet alleen werd deze naam aan Joseph Smith geopenbaard, zoals hierboven aangegeven, maar ook in het verslag in het Boek van Mormon van Jezus' bezoek aan de Nephieten in Amerika na Zijn opstanding, toen Hij Zijn kerk onder hen had gesticht, lezen wij van de vraag der mensen hoe de naam van Zijn kerk moest luiden en het antwoord des Heren:

„En Jezus toonde Zich wederom aan hen, want zij baden tot de Vader in Zijn naam; en Jezus kwam en stond in hun midden, en zeide tot hen: Wat wilt gij, dat Ik u zal geven?

En zij zeiden tot Hem: Here, wij willen, dat gij ons de naam zoudt willen noemen, die wij deze kerk moeten geven; want er is dienaangaande woordenstrijd onder het volk.

En de Here zeide tot hen: Voorwaar, voorwaar, zeg Ik u. hoe komt het, dat het volk hierover mort en twist?

Hebben zij de schriften niet gelezen, die zeggen, dat gij de naam van Christus, die Mijn naam is, op u moet nemen? Want met deze naam zult gij ten laatsten dage worden geroepen;

En wie Mijn naam ook op zich neemt, en tot het einde toe volhardt, zal ten laatsten dage zalig worden.

Wat gij daarom ook zult doen, zult gij in Mijn naam doen; daarom zult gij de

kerk bij Mijn naam noemen; en gij zult de Vader in Mijn naam aanroepen, opdat Hij de kerk om Mijntwil zal zegenen.

En hoe kan het Mijn kerk zijn, tenzij ze bij Mijn naam wordt genoemd? Want indien een kerk bij de naam van Mozes wordt genoemd, dan is ze de kerk van Mozes; of indien ze bij de naam van een mens wordt genoemd, dan is ze de kerk van een mens; maar indien ze bij Mijn naam wordt genoemd, dan is ze Mijn kerk, indien zij op Mijn evangelie is gebouwd." (III Nephi 27 : 2-8.)

Aldus werd de naam van de Kerk niet verkregen door studie of nasporing, maar door rechtstreekse openbaring van de Here. Schijnt het niet ongelooflijk, dat van alle kerken in de wereld geen enkele Zijn naam droeg, toen de Here Zijn Kerk in deze bedeling herstelde?

Leden van de oorspronkelijke kerk werden Heiligen genoemd

Er schijnt tegenwoordig algemeen een verkeerde opvatting te heersen, dat het begrip „heiligen” alleen van toepassing zou zijn op die leden of leiders van Christelijke kerken, die zich op zulk een wijze onderscheiden hebben, dat hun namen gecanoniseerd of heilig verklaard zijn. Dit is echter duidelijk een dwaling, omdat alle volgelingen van Christus in vroeger dagen „heiligen” werden genoemd, zoals uit een zorgvuldige studie van de volgende bijbelteksten zal blijken:

„Paulus, een geroepen apostel van Jezus Christus, door de wil van God, en Sosthenes, de broeder.

Aan de gemeente Gods, die te Korinthe is, de geheiligden in Christus Jezus, de geroepenen *heiligen*, met allen, die de naam van onze Here Jezus Christus aanroepen in alle plaats, beide hun en onze Here..." (I Kor. 1 : 1-2.)

„Want God is geen God van verwarring, maar van vrede, gelijk in al de gemeenten der *heiligen*." (I Kor. 14 : 33.)

„Ons met vele vermaning biddende, dat wij wilden aannemen de gave en de gemeenschap dezer bediening, die voor de *heiligen* geschiedt." (II Kor. 8 : 4.)

„Allen, die te Rome zijt, geliefden Gods, en geroepene *heiligen*! genade zij u, en vrede van God, onze Vader, en de Here Jezus Christus." (Rom. 1 : 7.)

„Zo zijt gij dan niet meer vreemdelingen en bijwoners, maar medeburgers der *heiligen*, en huisgenoten Gods." (Efeze 2 : 19.)

„Maar hoererij en alle onreinheid, of gierigheid, laat ook onder u niet genoemd worden, gelijkterwijs het de *heiligen* betaamt." (Efeze 5 : 3.)

„Groet alle *heiligen* in Christus Jezus. U groeten de broeders, die met mij zijn. Al de *heiligen* groeten u, en meest die van het huis des keizers zijn." (Fil. 4 : 21-22.)

„Durft iemand van ulieden, die een zaak heeft tegen een ander, te recht gaan voor de onrechtvaardigen, en niet voor de *heiligen*?

Weet gij niet, dat de *heiligen* de wereld oordelen zullen? En indien door u de wereld geoordeeld wordt, zijt gij onwaardig de minste gerechtszaken?" (I Kor. 6 : 1-2.)

„En de graven werden geopend, en vele lichamen der *heiligen*, die ontslapen waren, werden opgewekt." (Matth. 27 : 52.)

„Geliefden! alzo ik alle naarstigheid doe om u te schrijven van de gemene zaligheid, zo heb ik noodzaak gehad aan u te schrijven en u te vermanen, dat gij strijdt voor het geloof, dat eenmaal de *heiligen* overgeleverd is." (Judas 1 : 3.)

Uit het bovenstaande blijkt duidelijk, dat de volgelingen van Jezus heiligen werden genoemd, en dat zij aldus door de apostelen werden

aangesproken, ongeacht hun zwakheden, en dat de Here ambtenaren in Zijn Kerk geplaatst heeft „tot de volmaking der *heiligen*.“ (Zie Efeze 4 : 12.)

In Daniëls uitlegging van de droom van Nebucadnezar verklaart hij, dat in de laatste dagen, wanneer de koninkrijken van deze wereld zouden beginnen te verbrokkelen, de God des hemels een koninkrijk zou vestigen, dat nimmer zou verwoest worden maar voor eeuwig bestaan (Zie Daniël 2 : 28-45); hij beschrijft de komst van de Zoon des mensen, aan Wie dit koninkrijk zou worden overgedragen; hij zegt, dat alle natiën de God des hemels zouden dienen en gehoorzamen (Zie Daniël 7 : 13-14). En verder zegt hij van dit koninkrijk der laatste dagen: „Maar de *heiligen* der hoge plaatsen zullen dat koninkrijk ontvangen, en zij zullen het rijk bezitten tot in der eeuwigheid, ja, tot in eeuwigheid der eeuwigheden.”

En aldus zien wij, dat evenals de naam der Kerk door God werd gegeven, ook de aanduiding „*heiligen*“ op dezelfde wijze aan de leden der Kerk is gegeven.

Gezag van het priesterschap in het kerkelijk bestuur

In de openbaringen van de Here aan de Profeet Joseph Smith maakt Hij het feit bekend, dat het Melchizedeske priesterschap macht en gezag heeft „over alle ambten in de kerk in alle eeuwen der wereld.” Toen Joseph Smith en Oliver Cowdery dit priesterschap ontvingen uit handen van Petrus, Jakobus en Johannes, ontvingen zij daarom ook de sleutelen en het gezag, nodig om de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen en de quorums van het priesterschap volledig te organiseren:

„En dit hogere priesterschap bedient het evangelie en houdt de sleutel van de verborgenheden van het koninkrijk, namelijk de sleutel van de kennis Gods.

Daarom openbaart zich de macht der goddelijkheid in de verordeningen er van. En zonder de verordeningen er van, en zonder het gezag van het priesterschap, wordt de macht der goddelijkheid niet aan de mensen in het vlees geopenbaard.” (L. & V. 84 : 19-21.)

„De macht en het gezag van het hogere of Melchizedekse Priesterschap bestaan in het dragen der sleutelen van alle geestelijke zegeningen der kerk —

Het voorrecht te hebben de verborgenheden van het koninkrijk des hemels te ontvangen, de hemelen voor zich geopend te hebben, deel te nemen aan de algemene vergadering en kerk van de Eerstgeborene, en zich te verheugen in de gemeenschap en tegenwoordigheid van God, de Vader, en Jezus, de Middelaar van het nieuwe verbond.” (L. & V. 107 : 18-19.)

„Het Melchizedekse Priesterschap omvat het recht van presidentschap, en heeft macht en gezag over alle ambten in de kerk in alle eeuwen der wereld, om in geestelijke dingen te bedienen.” (Zie L. & V. 107 : 8.)

De Raad van het Eerste Presidentschap

Indien de Kerk in volmaakte vorm werkzaam moet zijn, zoals het menselijk lichaam, zoals de apostel Paulus heeft aangegeven (zie I

Kor. 12 : 12-31) wie moet dan aan het hoofd van de Kerk op aarde staan, totdat ze aan de Zoon des mensen wordt overgedragen bij Diens komst? Het schijnt juist en passend, dat een president (profeet) of een presidentschap (profeten) door Hem zou worden aangesteld om leiding te geven aan alle werkzaamheden van de Kerk en de priesterschap, bij monde van wie Hij kan spreken en Zijn voornemen en wil bekend maken aan de ganse Kerk, zonder dat het nodig is om dit te doen aan de afzonderlijke eenheden der Kerk, welke in de verschillende delen der wereld zouden bestaan. De Here heeft juist dit gedaan door er voor te zorgen, dat drie hogepriesters werden aangesteld en geordend om een Raad van het Presidentschap van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen te vormen. Aangaande dit onderwerp heeft de Here het volgende gezegd:

„Van de Melchizedekse Priesterschap vormen drie presiderende Hogepriesters, gekozen door de groep, en tot dat ambt aangesteld en geordend, en door het vertrouwen, het geloof en het gebed der kerk ondersteund, een raad van het Presidentschap der Kerk.” (L. & V. 107 : 22.)

„En verder is het de plicht van de President over de Hogepriesterschap om over de ganse kerk te presideren, en gelijk Mozes te zijn — Ziet, hier is wijsheid; ja, een ziener, openbaarder, vertaler, en profeet te zijn, en alle gaven Gods te bezitten, die Hij aan het hoofd der kerk schenkt.” (L. & V. 107 : 91-92.)

Dit presidentschap presideert daarom over de Hogepriesterschap en leidt alle aangelegenheden der Kerk, en vormt tevens de raad van het hoogste beroep in de Kerk. Zij zijn profeten, zieners en openbaarders.

In de Bijbel vinden wij geen rechtstreekse verklaring dat door de Heiland een presidentschap der Kerk werd aangesteld, dat na Zijn heengaan aan het hoofd der Kerk zou moeten staan. Het feit echter, dat Hij Petrus, Jakobus en Johannes in deze bedeling naar de aarde heeft teruggezonden om het Melchizedekse Priesterschap en de sleutelen er van, het heilige apostelschap inbegrepen, terug te brengen, wijst er op, dat zij een zekere voorkeur over de andere apostelen genoten, hetgeen op grond van hun bediening in deze bedeling een aanduiding is, dat zij het presidentschap vormden van de Melchizedekse Priesterschap en van de Kerk uit het midden der tijden, na de hemelvaart van Jezus.

Indien deze veronderstelling juist is, vormt dit ook een verklaring waarom Jezus deze drie apostelen, Petrus, Jakobus en Johannes, met Zich heeft genomen op een hoge berg:

„En Hij werd voor hen veranderd van gedaante; en Zijn aangezicht blonk gelijk de zon, en Zijn klederen werden wit, gelijk het licht.

En zie, van hen werden gezien Mozes en Elias, met Hem samensprekende en zie, een stem uit de wolk, zeggende: Deze is Mijn geliefde Zoon, in Wie Ik Mijn welbehagen heb; hoort Hem.” (Matth. 17 : 2-3, 5.)

Men kan dit verslag beslist niet lezen zonder te voelen dat deze drie apostelen een heiliging hadden en een voorbereiding voor hun bediening, zoals de andere apostelen niet bezaten. Welke andere consequente verklaring kan gegeven worden voor de voorkeur, die Petrus, Jakobus en Johannes boven hun broederen van de apostelen werd betoond? Van deze heerlijke gebeurtenis heeft de profeet Joseph Smith gezegd:

„Het Priesterschap is eeuwig. De Heiland, Mozes en Elias overhandigden de sleutelen aan Petrus, Jakobus en Johannes op de berg, toen zij voor Hem werden verheerlijkt.” („Leringen van de Profeet Joseph Smith,” blz. 166.)

De Raad der Twaalf Apostelen

De Here heeft duidelijk gemaakt waaruit de plichten en verantwoordelijkheden van de Raad der Twaalf Apostelen in Zijn Kerk in de laatste dagen zouden bestaan. Hij heeft gezegd, dat zij werkzaam zijn onder de leiding van het Eerste Presidentschap der Kerk, en dat zij een raad vormen, „in gezag en macht gelijkwaardig” aan het presidentschap. De wijsheid des Heren in deze aangelegenheid blijkt duidelijk, want als de raad van het presidentschap door de dood van de president wordt ontbonden, bezit de raad van de twaalf apostelen alle sleutelen en bevoegdheden, die nodig zijn om het presidentschap opnieuw te organiseren:

„De twaalf reizende raadsleden zijn geroepen de Twaalf Apostelen te zijn, of bijzondere getuigen van de naam van Christus in de ganse wereld; aldus verschillen zij van andere ambtenaren in de kerk wat betreft de plichten van hun roeping.

En zij vormen een Raad, in gezag en macht gelijkwaardig aan de drie eerder genoemde presidenten.” (L. & V. 107 : 23-24.)

„De Twaalf vormen een Reizende Presiderende Hoge Raad, om onder aanwijzing van het Presidentschap der Kerk, en in overeenstemming met de hemelse instellingen in de naam des Heren te handelen; om de kerk op te bouwen, en alle aangelegenheden er van onder alle natiën te regelen, ten eerste bij de niet-Joden, en ten tweede bij de Joden.” (L. & V. 107 : 33.)

De plicht en de roeping van de twaalf apostelen bestaan dus uit: „om de kerk op te bouwen, en alle aangelegenheden er van onder de natiën te regelen” onder aanwijzing van het Eerste Presidentschap der Kerk. De twaalf apostelen zijn ook profeten, zieners en openbaarders.

De roeping en aanstelling van de Raad der Twaalf Apostelen in Zijn Kerk zijn volledig in harmonie met de verantwoordelijkheden, die de oorspronkelijke twaalf droegen, die werkzaam waren onder aanwijzing van de Heiland, toen Hij op aarde verkeerde, alsmede ná Zijn kruisiging, zoals de volgende aanhalingen doen blijken:

„En als het dag was geworden, riep Hij Zijn discipelen tot Zich, en verkoos er twaalf uit hen, die Hij ook apostelen noemde.” (Lukas 6 : 13.)

„En de elf discipelen zijn heengegaan naar Galilea, naar de berg, waar Jezus hen bescheiden had.

En als zij Hem zagen, baden zij Hem aan; doch sommigen twijfelden.

En Jezus bij hen komende, sprak tot hen zeggende: Mij is gegeven alle macht in hemel en op aarde.

Gaat dan henen, onderwijst al de volken, dezelve dopende in de naam des Vaders, en des Zoons, en des Heiligen Geestes; lerende hen onderhouden alles, wat Ik u geboden heb.

En ziet, Ik ben met ulieden al de dagen tot de voleinding der wereld.” (Matth. 28 : 16-20.)

„Als het dan avond was, op dezelfde eerste dag der week, en als de deuren gesloten waren, waar de discipelen vergaderd waren, om de vreze der Joden, kwam Jezus en stond in het midden, en zeide tot hen: Vrede zij ulieden!

En dit gezegd hebbende toonde Hij hun Zijn handen en Zijn zijde. De discipelen dan werden verblijd, als zij de Here zagen.

Jezus dan zeide wederom tot hen: Vrede zij ulieden! *gelijkerwijs Mij de Vader gezonden heeft, zend Ik ook ulieden*

Zo gij iemands zonden vergeeft, hem worden zij vergeven; zo gij iemands zonden houdt, hem zijn zij gehouden.” (Joh. 20 : 19-21, 23.)

„Gij hebt Mij niet uitverkoren, maar Ik heb u uitverkoren, en Ik heb u gesteld, dat gij zoudt heengaan en vrucht dragen, en dat uw vrucht blijve, opdat, zo wat gij van de Vader begeren zult in Mijn Naam, Hij u dat geve.” (Joh. 15 : 16.)

„En Ik zal u geven de sleutelen van het Koninkrijk der hemelen; en zo wat gij zult binden op de aarde, zal in de hemelen gebonden zijn; en zo wat gij ontbinden zult op de aarde, zal in de hemelen ontbonden zijn.” (Matth. 16 : 19.)

Uit deze aanhalingen blijkt duidelijk dat Jezus in de hemel en op de aarde alle macht was gegeven, en dat Hij twaalf apostelen koos en ordende en in de bediening uitzond met dezelfde macht en bevoegdheid, die Hij Zelf van Zijn Vader had ontvangen, namelijk de sleutelen van het Koninkrijk der hemelen.

Hoe verschillend is de bediening van de tegenwoordige kerken. De mensen wachten er niet op, dat zij gekozen en geordend zullen worden, en uitgezonden in de bediening, maar zij zelf doen het kiezen, en hun voorbereiding voor de bediening geschiedt niet op grond van hun ordening door iemand, die bevoegdheid van God heeft, maar op grond van het feit, dat zij afstuderen van universiteiten, die door mensen voor dergelijke doelen zijn gesticht! Hoezeer zijn de dingen veranderd! Wie is verantwoordelijk voor deze veranderingen - God of de mens?

Er zijn mensen, die van mening zijn, dat de Here alleen voornemens was om de oorspronkelijke twaalf apostelen in de Kerk te hebben. Dit standpunt is echter niet houdbaar, want indien apostelen ooit in de Kerk noodzakelijk waren, zullen zij noodzakelijk blijven, totdat de hun verleende taak volbracht is. Paulus deelt ons mede wat deze opdracht is en wat het doel er van:

„En Deze heeft gegeven sommigen tot apostelen, en sommigen tot profeten, en sommigen tot evangelisten, en sommigen tot herders en leraars;

Tot de volmaking der heiligen, tot het werk der bediening, tot opbouwning des lichaams van Christus;

Totdat wij allen zuller, komen tot de enigheid des geloofs en der kennis van de Zoon Gods, tot een volkomen man, tot de mate van de grootte der volheid van Christus;

Opdat wij niet meer kinderen zouden zijn, die als de vloed bewogen en omgevoerd worden met allen wind der leer, door de bedriegerij der mensen, door arglistigheid tot dwaling te brengen." (Efeze 4:11-14.)

Zijn de heiligen volmaakt? Is het werk der bediening voltooid? Is het lichaam van Christus, Zijn Kerk, ten volle opgebouwd? Zijn wij allen tot de enigheid des geloofs gekomen? Kunnen wij met het oog op de vele Christelijke geloofsbelijdenissen beweren, dat de mensen van de wereld niet langer „als de vloed bewogen en omgevoerd worden met allen wind der leer, door de bedriegerij der mensen, door arglistigheid, om listiglijk tot dwaling te brengen?" Wie kan zeggen, dat de reden dat deze doeleinden niet bereikt werden, niet toe te schrijven is aan het feit, dat de ambtenaren, die door de Here in Zijn Kerk gesteld werden om dit tot stand te brengen, door de mensen werden weggelaten?

De apostel Paulus heeft er op gewezen, dat de Kerk gebouwd was op de grondslag van apostelen en profeten:

„Zo zijt gij dan niet meer vreemdelingen en bijwoners, maar medeburgers der heiligen, en huisgenoten Gods,

Gebouwd op het fundament der *apostelen* en *profeten*, waarvan Jezus Christus is de uiterste Hoeksteen." (Efeze 2:19-20.)

Het is dus duidelijk, dat het de bedoeling van de Here was om de Raad der Twaalf Apostelen voltallig te houden; want nadat Judas Iskariot de Here had verraden werd Matthias geroepen om zijn plaats in te nemen:

„En zij baden en zeiden: Gij Here! Gij, Kenner der harten van allen, wijs van deze twee een aan, die Gij uitverkoren hebt;

Om te ontvangen het lot dezer bediening en des *apostelschaps*, waarvan Judas afgeweken is, dat hij heenging in zijn eigen plaats.

En zij wierpen hun loten; en het lot viel op Matthias, en hij werd met gemene toestemming tot de *elf apostelen* gekozen." (Hand. 1:24-26.)

Ook de apostelen begrepen, dat de raad voltallig gehouden moest worden. Paulus en Barnabas werden als apostelen geroepen na het roepen van de oorspronkelijke twaalf:

„Maar de apostelen, Barnabas en Paulus, dat horende, scheurden hun klederen, en sprongen onder de schare " (Hand. 14:14; zie ook Hand. 13:1-4.)

Jakobus, de broeder des Heren, werd ook tot het apostelschap geroepen nadat de eerste twaalf aangesteld waren:

„En ik zag geen anderen van de apostelen, dan Jakobus, de broeder des Heren." (Gal. 1:19; zie ook Markus 6:3.)

Daar apostelen noodzakelijk waren in de Kerk, die Jezus Christus in het midden der tijden vestigde, waarom zouden zij dan niet nood-

(Vervolg op pagina 243)

ONZE ZONNEHOEK

Bijlage van „De Ster” voor onze zonnige jeugd

De avonturen van de drie beertjes.

Op zoek naar de warmte.

Nergens merk je zo snel dat de zomer voorbij is als in de bossen. De bladeren van de bomen worden bruiner en bruiner, alsof ze langzaam roesten en dan vallen ze af. Overal tussen de stammen kan je ze geruisloos naar beneden zien vallen tot de grond met een dikke laag ervan bedekt is. En de mist trekt zich niet meer op. Die blijft vaak van de ochtend tot de avond hangen om alles zó nat te maken, dat je voortdurend de druppels kunt horen vallen. De herfst in een bos heeft iets verdrietigs. Het is alsof de zon voorgoed zijn heerlijke warmte verloren heeft en of al die prachtige groene bomen en struiken staan te sterven. Natuurlijk is dat niet zo. Er komt immers na elke herfst weer een nieuw voorjaar, even zeker als er na elk verdriet weer nieuwe vreugde volgt. Jullie weten dat vast wel, maar de dieren in het bos blijkbaar niet. In de herfst verliezen ze bijna allemaal hun blijheid en levenslust. Let maar eens op als je dan in het park komt. Je zult er geen vogel horen zingen. Dat komt misschien omdat de dieren dichter bij de natuur leven dan wij en er daarom nog meer van houden dan wij. Ik weet het niet . . .

De oude haas met zijn reumatiek (jullie weten wel wie ik bedoel) had het nu heel erg te kwaad. Hij liep de hele dag te mopperen en schold op alles en iedereen. Je kon hem tot ver in het bos horen klagen en jammeren, vooral omdat er verder geen enkel geluidje was. Alle dieren zaten weggedoken in hun warme holen en nesten en kwamen alleen maar buiten wanneer dat werkelijk heel hard nodig was. Zo was het ook met de drie beertjes gesteld. De hele dag zaten ze binnen stilletjes te lezen of te kleuren, of ze starden met sombere gezichten door het raam naar buiten.

„Nog drie dagen en dan moeten we alweer naar school“, mompelde Bram en hij trok daarbij een gezicht alsof hij zijn tranen nauwelijks bedwingen kon. De anderen knikten zwijgend en ze dachten aan Opoe Uil, die nooit een kachel wilde aansteken en aan Aap-Noot-Mies en aan strafwerk. Ze dachten ook aan de lange, gure winter, die komen zou. Ijs en sneeuw en hagel tussen de kale bomen! Brrrrr . . . Zo zaten ze daar nog een tijdje en juist op het moment dat Basje opstond om maar weer eens naar huis te gaan, ging de deur open. Het waren zijn vader en moeder.

„Mogen we binnen komen?“ vroegen ze.

„Natuurlijk, natuurlijk“. De grote bruine beer zwaaide uitnodigend met zijn poot naar de bank bij het knappend vuur.

„Wat is het hier heerlijk. Een dier zou doodziek worden van al die nattigheid buiten“, zei Basjes moeder. „Het zou geen kwaad idee zijn als we gingen verhuizen en . . .“

„Daar wilden we het juist eens met jullie over hebben“, viel haar man haar in de rede en hij boog zich voorover naar het vuur om er zijn poten naar uit te strekken voordat hij verder sprak.

Wat er die avond allemaal gezegd is, weet ik niet. Maar het staat wel vast dat de vier beren de zaak aan alle kanten bekeken hebben, want toen ze het eindelijk eens waren, waren de broertjes en hun vriendje al lang op hun stoelen in slaap gevallen.

De volgende morgen heel vroeg schrokken alle dieren in het bos wakker door luid hoerageschreeuw. Zou het soms weer zomer geworden zijn, vroegen ze zich af. Maar dat was het niet. De beren trokken weg met een handwagentje waarop ze al hun spullen geladen hadden. Hoog daarboven zaten de drie vriendjes.

„We gaan weg! We gaan verhuizen naar een warmere streek“, riepen ze.

„Hoe heet het daar? Hoe komen jullie daar dan?“ wilde Opoe Uil weten, die op het lawaai kwam toelopen.

De beren bleven staan en keken elkaar beteuterd aan. Daaraan hadden ze niet gedacht. Sommige omstanders begonnen hatelijk te giechelen.

„Daar moet je een beer voor zijn“, mompelde er een proestend.

Basjes vader rechtte zijn rug en strekte een poot uit.

„Die kant lopen we op“, zei hij met gezag, „en we lopen net zo lang tot we voelen dat het warm genoeg is“.

Opoe Uil trok haar omslagdoek wat verder om zich heen en mompelde misprijzend: „Beer op sokken“. Maar toen glimlachte ze vergoelijkend: „Goeie reis dan maar!“

„Dag Opoe Uil! Dag Dirk! Dag Hapsnoet! Daaaaaaaaaaaaaag!“

Daar gingen ze en alle dieren wuifden. Sommige met een brok in hun keel. Dat was het laatste wat ze ooit van de beren zagen.

H. H. H.

DE TEMPELGANG

Zaterdag 20 juli 1957 was voor de Kerkleden in de Nederlandse Zending, die in staat waren gesteld om naar de Tempel te Zollikofen, Zwitserland te gaan, een gewichtige dag.

Na een geweldige stortbui, die bijna een half uur vertraging gaf, vertrok de autobus tegen half elf in de morgen van het Centraal Station te Rotterdam naar Utrecht, waar de overige deelnemers aan de reis zouden instappen. Deze waren ook alle present en onder leiding van Elder Jansen en aan het stuurwiel een bekwame chauffeur, zoals wij onderweg constateerden, wiens naam wij echter niet te weten kwamen (noem mij maar Teun), begon de reis eerst recht goed. Deze verliep zeer vlot, met de douane niet de minste last, totdat wij in Luik kwamen, waar enige moeilijkheden wegens wegomlegging moesten worden opgelost alvorens wij op de juiste weg waren. Die gevonden hebbende, bracht de chauffeur ons te Metz, waar zou worden overnacht, ons voor onze hotels, waar de reizigers vlot werden ingedeeld. De volgende morgen om kwart over acht werd de tocht voortgezet langs mooie wegen, prachtige vergezichten en door dorpen en steden, die door de afwezigheid van rode pannendaken het fleurige uiterlijk missen, waar wij Nederlanders zo aan gewend zijn.

Te vijf uur in de namiddig stonden wij voor de Tempel, of liever voor het uitgestrekte grasveld, temidden waarvan de Tempel verrijst en werden begroet door President Sperry en zijn echtgenote en door President en Zuster Schippers, die reeds eerder waren aangekomen.

De tijd van aankomst was zeer gunstig, want nu kon een ieder zich op de hoogte stellen van zijn logeeradres, voordat de Avonddienst begon, die om zeven uur in de kapel, die op het Tempelterrein staat, werd gehouden. Deze dienst, in de Duitse taal, was zeer geïnspireerd. De volgende morgen om acht uur, na een korte dienst in de daartoe bestemde zaal in de Tempel, nam het eigenlijke Tempelwerk een aanvang. De stilte en de plechtigheid waarmede alles in zijn werk ging, waren zeer indrukwekkend en groot was de eerbied door allen in God's Huis in acht genomen, zo heilig en eerbiedig dat onwillekeurig de vraag rijst: „Kan diezelfde eerbied nu ook niet zijn in andere Huizen des Heren?”

De eerste twee dagen was de tijd geheel gevuld met Tempelwerk, de daarop

volgende dag was er des namiddags geen Tempeldienst, zodat allen de gelegenheid hadden om het aardige aanbod van de chauffeur van de autobus om ons naar Interlaken te brengen, te aanvaarden, wat de meesten dan ook met dankbaarheid deden.

De volgende morgen werd de terugreis aanvaard en weer te Metz overnacht. Vrijdagavond half acht voor het Centraal Station te Rotterdam, was de reis ten einde, nadat in Utrecht verscheidene leden van het gezelschap reeds waren uitgestapt.

De liefde en toewijding van diegenen onzer landgenoten te Salt Lake City, die deze reis voor sommigen onzer mogelijk hebben gemaakt, zullen nog lang in dankbare herinnering blijven bij allen, die deze Tempelgang hebben ondernomen.

TOEN GINDS IN 'T HEILIG HEMELS LAND

(When in the Wondrous Realms Above)

*Toen ginds in 't heilig hemels land
De Heiland werd gevraagd weleer,
Naar de aard te gaan als Gods Gezant,
Zei Hij: „Uw wil geschied', o Heer'."*

*Der vorsten Vorst, zo groot in macht,
Daalde als ootmoedig dienstknecht neer;
Bij held're dag of donk're nacht
Sprak Hij: „Uw wil geschied', o Heer'."*

*Geen doornenkroon, geen dreigend kruis
Weerhield die kloeke Ziel weleer;
Hij dacht aan 't hemels Vaderhuis
En zei: „Uw wil geschied', o Heer'."*

*Bij brood en beker denken wij
Aan Christus en Zijn reine leer,
En bidden: Wees ons steeds nabij,
Opdat Uw wil geschied', o Heer'."*

Frank I. Kooyman.

zakelijk blijven waar Zijn erkende Kerk ook op aarde wordt gevonden? Voor een weldenkend persoon moet het voor de hand liggend zijn, dat bij de groei van de Kerk apostelen om het werk te leiden nog onontbeerlijker worden.

Zelfs met de beperkte gegevens van de Bijbel aangaande dit onderwerp is het zeer duidelijk, dat de Raad der Twaalf Apostelen voltallig zou zijn gehouden als de Kerk, die Jezus persoonlijk vestigde, onder de mensen bestaan was gebleven, zodat deze Raad leiding had kunnen geven aan de Kerk.

De Hoge priesters

Nadat de sleutelen en machten van het Melchizedekse Priesterschap aan Joseph Smith en Oliver Cowdery waren verleend en toen de Kerk in haar ledental groeide, openbaarde de Here aan de profeet Joseph Smith de juiste organisatie van de priesterschap in afdelingen en quorums. Van de roeping van een *hoge priester* zeide Hij:

„*Hogepriesters* naar de orde van het Melchizedekse Priesterschap hebben het recht onder aanwijzing van het presidentschap in hun eigen roeping te fungeren in het bedienen van geestelijke zaken, alsmede in het ambt van ouderling, priester (van de Levietische orde), leraar, diaken en als lid.....

De *hogepriester* en de ouderling moeten in de geestelijke zaken bedienen overeenkomstig de verbonden en geboden der kerk; en zij hebben het recht in al deze ambten der kerk te fungeren, wanneer er geen hogere autoriteiten aanwezig zijn.” (L. & V. 107: 10, 12.)

„Iedere president van de hogepriesterschap (of de presiderende ouderling), bisschop, lid van de hoge raad, of *hogepriester* dient door aanwijzing van een hoge raad of een algemene conferentie te worden geordend.” (L. & V. 20: 67.)

„Maar, omdat een *hogepriester* van het Melchizedekse Priesterschap de bevoegdheid heeft om in alle lagere ambten te handelen, mag hij het ambt van bisschop bekleden, wanneer er geen afstammeling in rechte lijn van Aäron kan worden gevonden, mits hij tot deze macht is geroepen, aangesteld en geordend door het Eerste Presidentschap van de Melchizedekse priesterschap.” (L. & V. 68: 19.)

Er zijn vele andere openbaringen en verwijzingen met betrekking tot de roeping van een *hogepriester*, maar omdat het doel van deze bespreking is om aan te geven dat dezelfde organisatie van het priesterschap wederom op aarde is gevestigd, zoals die voorheen heeft bestaan, en niet zozeer om een volledige beschouwing van het priesterschap te geven, zullen wij dit onderwerp nu niet verder bespreken, maar er alleen op wijzen, dat al deze ambten van het priesterschap werden aangetroffen in de Kerk, die door Jezus Christus in het midden der tijden werd opgericht. In de woorden van Paulus:

„Want alle *hogepriester*, uit de mensen genomen, wordt gesteld voor de mensen in de zaken, die bij God te doen zijn, opdat hij offere gaven en slachtofferen voor de zonden.” (Hebr. 5: 1.)

„Alzo heeft ook Christus Zichzelf niet verheerlijkt om *Hogepriester* te worden, maar Die tot Hem gesproken heeft: Gij zijt Mijn Zoon, heden heb Ik U gegenereerd.

Gelijk Hij ook in een andere plaats zegt: Gij zijt Priester in der eeuwigheid, naar de ordening van Melchizedek.” (Hebr. 5 : 5-6.)

„Hierom, heilige broeders! die der hemelse roeping deelachtig zijt, aanmerkt de apostel en hogepriester onzer belijdenis, Christus Jezus.” (Hebr. 3 : 1.)

Uit deze aanhalingen blijkt, dat niet alleen Jezus een „apostel” en „hogepriester” was, maar dat Zijn broederen met Hem deze „hemelse roeping” deelachtig waren, en dat „alle *hogepriester*, uit de mensen genomen, wordt gesteld voor de mensen in de zaken, die bij God te doen zijn.”

Waar zijn de apostelen en hogepriesters in de tegenwoordige kerken? Waarom heeft men die ambten weggedaan?

Patriarchen of evangelisten

De roeping van een patriarch of een evangelist is om de mensen of leden der Kerk te zegenen. Wij lezen in het Nieuwe Testament van evangelisten, maar daar vinden wij niets, wat aangeeft waaruit de bepaalde plichten van deze roeping in het priesterschap bestaan. Deze kennis is uitsluitend door middel van de openbaringen des Heren aan de profeet Joseph Smith tot ons gekomen. De Here onderrichtte de twaalf apostelen van Zijn Kerk in deze bedeling „in alle grote gemeenten der kerk evangelisten aan te stellen, zoals die hun door openbaring zullen worden aangewezen” (zie L. & V. 107 : 39). Vervolgens legde Hij uit hoe deze orde van het priesterschap gevestigd was om van vader op zoon te worden overgedragen; ook zeide Hij, dat deze orde in de dagen van Adam was ingesteld en via de aartsvaders werd voortgezet:

„Het is de plicht van de Twaalven in alle grote gemeenten der kerk *evangelisten* aan te stellen, zoals die hun door openbaring zullen worden aangewezen —

De orde van dit priesterschap was gevestigd om van vader op zoon te worden overgedragen, en behoort rechtens aan de directe afstammelingen van het uitverkoren geslacht, aan wie de beloften werden gedaan.

Deze orde werd in de dagen van Adam ingesteld, en kwam door de volgende afstammingslijn tot ons: (L. & V. 107 : 39-41; zie ook verzen 41-57 voor de afstamming van het priesterschap van Adam tot Noach, en door wie en wanneer iedere aartsvader geordend werd.)

De profeet Joseph Smith gaf deze uiteenzetting van de roeping van een evangelist of patriarch:

„Een evangelist is een patriarch, namelijk de oudste man van het bloed van Jozef of van de nakomelingen van Abraham. Waar de Kerk van Christus op de aarde gevestigd is, dient een patriarch te zijn voor het welzijn van het nageslacht der Heiligen, zoals het was met Jakob, die zijn zoons de patriarchale zegen gaf, enz.” („Leringen van de Profeet Joseph Smith,” blz. 159.)

„En verder, voorwaar zeg Ik u: Laat Mijn dienstknecht William in de plaats van Mijn dienstknecht Hyrum als raadgever van Mijn dienstknecht Joseph worden aangesteld, geordend en gezalfd, opdat Mijn dienstknecht Hyrum het ambt van het Priesterschap en van *Patriarch* op zich moge nemen, hetgeen hem door zijn vader volgens een zegen en ook volgens recht was aangewezen;

Opdat hij voortaan de sleutelen zal dragen van de *patriarchale* zegeningen voor een ieder van Mijn ganse volk,
Zodat een ieder, die hij ook zegent, zal worden gezegend, en een ieder, die hij ook vervloekt, zal worden vervloekt" (L. & V. 124:91-93.)

Eén der treffendste voorbeelden van het uitoefenen van deze roeping, zoals in de Bijbel opgetekend, is waar Jakob zijn twaalf zoons zegent:

„Daarna riep Jakob zijn zonen, en hij zeide: Verzamelt u, en ik zal u verkondigen hetgeen u in de navolgende dagen wedervaren zal.
Komt samen en hoort, gij, zonen van Jakob! en hoort naar Israël, uw vader.” (Gen. 49:1-2.)

Daarop volgen de individuele zegeningen, uitgesproken op de hoofden van zijn twaalf zoons. De grote *patriarch* Izak zegende zijn zoons, Jakob en Ezau. (Zie Genesis 27.)

Paulus noemde Abraham een patriarch:

„Aanmerkt nu, hoe groot deze geweest zij, aan wie ook Abraham, de *patriarch*, tienden gegeven heeft uit de buit.” (Hebr. 7:4.)

Paulus sprak van de roeping van een evangelist, maar hij gaf niet aan waaruit het werk van een evangelist bestaat:

„En Deze heeft gegeven sommigen tot apostelen, en sommigen tot profeten, en sommigen tot *evangelisten*, en sommigen tot herders en leraars.” (Efeze 4:11.)

Timotheüs werd geroepen om een evangelist te zijn:

„Maar gij, wees wakker in alles, lijd verdrukkingen; doe het werk van een *evangelist*, maak, dat men van uw dienst ten volle verzekerd zij.” (II Tim. 4:5.)

Ondanks deze zeer duidelijke verwijzingen in het Oude zowel als in het Nieuwe Testament, die er op wijzen dat de Here in het verleden patriarchen of evangelisten in Zijn Kerk heeft gesteld, zouden wij niet weten waaruit hun bepaalde roeping in het priesterschap bestond, behalve door de openbaringen van de Here aan de profeet Joseph Smith bij het opnieuw vestigen van Zijn Kerk in deze bedeling. Waarom hebben de kerken deze heilige roeping van patriarch weggedaan? Tienduizenden Heiligen der Laatste Dagen zijn vertroost en geïnspireerd door de zegeningen van de Here voor hen, die hun bekend gemaakt werden bij monde van Zijn patriarchen van deze bedeling. En de kennis van de roeping en bediening van een patriarch hebben wij niet verkregen door middel van een studie van de Schriften, maar door de openbaringen van de Here aan Zijn profeten in deze tijd, waarin wij leven.

De Zeventigers

Uit de openbaringen des Heren aan de profeet Joseph Smith leren wij de plichten en roeping van de zeventigers:

„De *Zeventigers* zijn eveneens geroepen het evangelie te prediken, en om bijzondere getuigen te zijn voor de niet-Joden en voor de ganse wereld; aldus verschillen zij van andere ambtenaren in de kerk in de plichten hunner roeping.

En zij vormen een Raad, in gezag gelijkwaardig aan die der zoëven genoemde Twaalf bijzondere getuigen of Apostelen.” (L. & V. 107 : 25-26.)

„De *zeventigers* moeten in de naam des Heren handelen onder aanwijzing van de Twaalven of de reizende Hoge Raad om de kerk op te bouwen, en alle aangelegenheden er van onder alle natiën te regelen, eerst bij de niet-Joden, en dan bij de Joden.” (L. & V. 107 : 34.)

„En het is in overeenstemming met het visioen, dat de orde der *zeventigers* aangeeft, dat zij zeven presidenten moeten hebben, uit het aantal *zeventigers* gekozen, om over hen te presideren;

En de zevende president van deze presidenten moet over de zes presideren;

En deze zeven presidenten moeten andere *zeventigers* kiezen buiten de eerste *zeventig*, waartoe zij behoren, en moeten over hen presideren;

En eveneens nogmaals *zeventig*, tot zevenmaal *zeventig*, indien de arbeid in de wijngaard het noodzakelijk maakt.

En deze *zeventigers* moeten reizende predikers zijn, eerst tot de niet-Joden, en eveneens tot de Joden.

Terwijl andere ambtenaren der kerk, die niet tot de Twaalven behoren noch tot de *zeventigers*, niet de verantwoordelijkheid dragen onder alle natiën te reizen, maar moeten reizen zoals hun omstandigheden dit zullen toelaten, kunnen zij nochtans even hoge en verantwoordelijke ambten in de Kerk bekleden.” (L. & V. 107 : 93-98.)

Wanneer iemand deze volledige uiteenzetting van de roeping en plichten en organisatie van de *zeventigers* vergelijkt met het magere verslag, dat in de Bijbel staat, wordt hij overtuigd van de noodzaak om onderricht en openbaringen van de Here in deze aangelegenheden te ontvangen, omdat de Bijbel nalaat een bevredigend verslag van de plichten en roeping van de *zeventigers* te geven. Ook hier hebben wij deze kennis en dit onderricht verkregen door middel van hemelse openbaringen, en wij beroepen ons op de Bijbel om de waarheid er van te bewijzen.

Hier volgt namelijk hetgeen de Bijbel zegt over het roepen van *zeventigers*:

„En na dezen stelde de Here nog andere *zeventig*, en zond hen heen voor Zijn aangezicht, twee en twee, in iedere stad en plaats, daar Hij komen zou.

Hij zeide dan tot hen: De oogst is wel groot, maar de arbeiders zijn weinigen; daarom bidt de Here des oogstes, dat Hij arbeiders in Zijn oogst uitstote

En de *zeventigen* zijn wedergekeerd met blijdschap, zeggende: Here! ook de duivelen zijn ons onderworpen, in Uw naam.” (Lukas 10 : 1-2, 17.)

Uit het eerste vers hierboven blijkt, dat de Here tevoren ook *zeventig* had aangesteld, want anders zou dit verslag niet zeggen, dat „de Here nog *andere zeventig*” aanstelde. Van die „*andere zeventig*” hebben wij in de Bijbel geen verslag. De Bijbel spreekt ook over het roepen van *zeventig* „uit de oudsten” van Israël onder Mozes, maar dit gaat ongetwijfeld alleen over het aantal oudsten of ouderlingen, dat werd geroepen, en niet over het ambt van *zeventiger*:

„En de Here zeide tot Mozes: Verzamel Mij *zeventig* mannen uit de oudsten van Israël, dewelke gij weet, dat zij de oudsten des volks en deszelfs ambtlieden zijn; en gij zult hen brengen voor de tent der samenkomst, en zij zullen zich daar bij u stellen.

Zo zal Ik afkomen en met u aldaar spreken; en van de Geest, Die op u is, zal Ik afzonderen, en op hen leggen; en zij zullen met u de last van dit volk dragen, opdat gij die niet alleen draagt." (Num. 11 : 16-17.)

Er dient op gelet te worden, dat de zeventigers een reizende raad vormen evenals de Raad van de Twaalf Apostelen, en dat hun bijzondere roeping is om de twaalf apostelen bij te staan in het zendingswerk van de Kerk. Omdat ook zij bijzondere getuigen zijn van de Here Jezus Christus in de ganse wereld, „eerst voor de niet-Joden en dan voor de Joden." moet het wel een groot verlies voor de wereld zijn, dat zij niet meer in de tegenwoordige kerken worden aange troffen. Dit is een reden te meer waarom een herstelling noodzakelijk was.

De Ouderlingen

De uitdrukking „ouderling" heeft in de Kerk van Jezus Christus een tweeledige betekenis. Deze wordt gebruikt als een titel voor een man, die het Melchizedekse Priesterschap draagt, maar ook duidt dit woord op één der ambten van het Melchizedekse Priesterschap:

"..... *Een apostel is een ouderling*, en het is zijn roeping om te dopen;

En hij mag eveneens anderen tot *priester*, leraar en diaken ordenen.

En om brood en wijn — de zinnebeelden van het vlees en het bloed van Christus — toe te dienen;

En om hen, die door de doop tot de kerk zijn toegetreden, te bevestigen door handoplegging voor de doop met vuur en met de Heilige Geest, overeenkomstig de Schriften;

En om te onderwijzen, uit te leggen, te vermanen, te dopen, en over de kerk te waken;

En om de leden der kerk te bevestigen door handoplegging en het verlenen van de Heilige Geest;

En om de leiding te nemen van alle bijeenkomsten.

De *ouderlingen* dienen de bijeenkomsten te leiden, zoals zij door de Heilige Geest worden geleid, overeenkomstig de geboden en openbaringen van God." (L. & V. 20 : 38-45.)

„Het ambt van *ouderling* valt onder het priesterschap van Melchizedek.

Het Melchizedekse Priesterschap omvat het recht van presidentschap, en heeft macht en gezag over alle ambten in de kerk in alle eeuwen der wereld, om in geestelijke dingen te bedienen." (L. & V. 107 : 7-8.)

„Een *ouderling* heeft het recht in de plaats van een hogepriester te fungeren, wanneer deze niet aanwezig is.

De hogepriester en *ouderling* moeten in de geestelijke zaken bedienen overeenkomstig de verbonden en geboden der kerk; en zij hebben het recht in al deze ambten der kerk te fungeren, wanneer er geen hogere autoriteiten aanwezig zijn." (L. & V. 107 : 11-12.)

„Voorwaar zeg Ik u, zegt de Here der heirscharen, er moeten noodzakelijk presiderende *ouderlingen* zijn om te presideren over hen, die het ambt van *ouderling* bekleden." (L. & V. 107 : 60.)

„Verder is het de plicht van de president over het ambt van *ouderling* om over zes en negentig *ouderlingen* te presideren, met hen in raadsvergadering bijeen te komen, en hen overeenkomstig de verbonden te onderwijzen.

Dit presidentschap verschilt van dat der zeventigers, en is bestemd voor hen, die niet over de gehele wereld reizen." (L. & V. 107 : 89-90.)

Aldus verschilt de roeping van een ouderling van die van een zeventiger, doordat hij geroepen is tot de bediening in zijn onmiddellijke omgeving, namelijk om in de kerkelijke organisaties werkzaam te zijn, om te presideren, te onderrichten en uit te leggen, enz. maar de zeventiger moet een reizende zendeling zijn voor alle natiën en alle volken.

Laten wij nu eens lezen wat de Bijbel aangaande de ouderling zegt:

„De *ouderlingen*, die onder u zijn, vermaan ik, die een *medeouderling* en getuige des lijdens van Christus ben, en deelachtig der heerlijkheid, die geopenbaard zal worden;

Weidt de kudde Gods, die onder u is, hebbende opzicht daarover, niet uit bedwang, maar gewilliglijk; noch om vuil gewin, maar met een volvaardig goed;

Noch als heerschappij voerende over het erfdeel des Heren, maar als voorbeelden der kudde geworden zijnde.” (I Petrus 5: 1-3.)

„Dat de *ouderlingen*, die wel regeren, dubbele eer waardig geacht worden, voornamelijk die arbeiden in het Woord en de leer.” (I Tim. 5: 17.)

„En als zij hun in elke gemeente, met opsteken der handen *ouderlingen* verkoren hadden, gebeden hebbende met vasten, bevalen zij hen de Here, in Wie zij geloofd hadden.” (Hand. 14: 23.)

„En de apostelen en de *ouderlingen* vergaderden te zamen om op deze zaak te letten.” (Hand. 15: 6.)

„Is iemand krank onder u? dat hij tot zich roepe de *ouderlingen* der gemeente, en dat zij over hem bidden, hem zalvende met olie in de naam des Heren;

En het gebed des geloofs zal de zieke behouden, en de Here zal hem oprichten, en zo hij zonden zal gedaan hebben, het zal hem vergeven worden.” (Jakobus 5: 14-15.)

„Om die oorzaak heb ik u in Kreta gelaten, opdat gij, hetgeen nog ontbrak, voorts zoudt te recht brengen, en dat gij van stad tot stad zoudt *ouderlingen* stellen, gelijk ik u bevolen heb.” (Titus 1: 5.)

In verband met de talloze verwijzingen in het Nieuwe Testament met betrekking tot de roeping van een ouderling schijnt het voor ons huidig oogmerk niet nodig om die uit het Oude Testament nader te beschouwen. Deze schijnen alle vrij goed in harmonie te zijn met de roeping en bediening van een ouderling, zoals door de Here vastgelegd in Zijn Kerk in deze bedeling. Wij vinden echter in de Bijbel niets, wat aangeeft hoeveel ouderlingen nodig zijn om een quorum te vormen, noch hoe een quorum georganiseerd zou moeten worden.

Het feit, dat wij meer ambtenaren in de tegenwoordige kerken vinden, die ouderlingen worden genoemd, moet ongetwijfeld ten dele worden toegeschreven aan de meer overvloedige verklaring van de plichten en roeping van een ouderling in het Nieuwe Testament. Maar wie kan echter zeggen, dat zij belangrijker zijn dan zeventigers en hogepriesters, van wie men weinig of niets hoort? Dit kan natuurlijk verwacht worden als men geheel afhankelijk is van het geschreven woord en het beginsel van voortdurende openbaring verwerpt.

Bisschoppen

De Here zette voor de profeet Joseph Smith de roeping en verantwoordelijkheden van een bisschop uiteen:

„Het tweede priesterschap wordt het priesterschap van Aäron genoemd, omdat het was bevestigd op Aäron en zijn nakomelingen door al zijn geslachten.

De reden, waarom dit het lagere priesterschap wordt genoemd, is, dat het een toevoeging is aan het hogere of Melchizedekse Priesterschap, en macht geeft in uiterlijke verordeningen te bedienen.

De *bisschop* en zijn raadgevers vormen het presidentschap van deze priesterschap, en houden de sleutelen of de volmacht van dit priesterschap.

Niemand heeft een wettig recht op dit ambt, om de sleutelen van dit priesterschap te dragen, tenzij hij een directe afstammeling van Aäron is.

Doch daar een hogepriester van het Melchizedekse Priesterschap gezag heeft om in alle lagere ambten te fungeren, mag hij in het ambt van *bisschop* werkzaam zijn, indien er geen directe nakomeling van Aäron kan worden gevonden, mits hij door het Presidentschap van de Melchizedekse Priesterschap tot deze macht is geroepen, aangesteld en geordend." (L. & V. 107 : 13-17.)

„En zo is het de plicht van de president over de Aäronische Priesterschap om te presideren over acht en veertig priesters, met hen in raadsvergadering bijeen te komen om hun de plichten van hun ambt te onderwijzen, zoals de verbonden dit aangeven —

Deze president moet *bisschop* zijn; want dit is één der plichten van dit priesterschap." (L. & V. 107 : 87-88.)

Nadat de Here onderricht en aanwijzingen had gegeven aangaande de plichten van de Melchizedekse Priesterschap en de zegeningen, die door de bediening er van tot de Kerk zouden komen, zeide Hij:

„Het ambt van *bisschop* is dus hieraan niet gelijk, want het ambt van bisschop is om in alle tijdelijke aangelegenheden te bedienen;

Niettemin moet een *bisschop* uit de Hogepriesterschap worden gekozen, tenzij hij een directe afstammeling van Aäron is;

Want, tenzij hij een directe afstammeling van Aäron is, kan hij de sleutelen van dat priesterschap niet dragen.

Niettemin mag een hogepriester naar de orde van Melchizedek worden aangesteld tot het bedienen in tijdelijke aangelegenheden, wanneer hij door de Geest der waarheid kennis hiervan heeft;

En eveneens tot rechter in Israël, om de zaken der kerk te behartigen, en overeenkomstig de wetten overtreders te berechten volgens het hem voorgelegde getuigenis, met behulp van zijn raadgevers, die hij heeft gekozen, of zal kiezen uit de ouderlingen der kerk.

Dit zijn de plichten van een *bisschop*, die geen directe afstammeling van Aäron is, maar tot het Hogepriesterschap naar de orde van Melchizedek is geordend. Aldus zal hij rechter zijn, namelijk een gewone rechter onder het volk van Zion, of in een ring van Zion, of in enige gemeente der kerk, waar hij tot deze bediening zal worden aangesteld, totdat de grenzen van Zion worden uitgebreid, en het nodig wordt andere *bisschoppen* of rechters in Zion of elders te hebben. En voor zoverre er andere *bisschoppen* worden aangesteld, moeten zij dezelfde taak vervullen." (L. & V. 107 : 68-75.)

„En voor zoverre gij van uw goederen aan de armen mededeelt, zult gij het aan Mij doen; en ze zullen worden afgedragen aan de *bisschop* Mijner kerk en aan zijn raadgevers, twee ouderlingen of hogepriesters, die hij zal aanwijzen of heeft aangewezen en voor dat doel heeft aangesteld." (L. & V. 42 : 31.)

In openbaringen van de laatste dagen heeft de Here meer gezegd aangaande de roeping en plichten van een bisschop, maar dit zal voldoende zijn voor onze huidige behoeften.

Wij zullen nu zien wat de Bijbel te bieden heeft aangaande dit onderwerp:

„Want een opziener*) moet onberispelijk zijn, als een huisverzorger Gods, niet eigenzinnig, niet genegen tot toornigheid, niet genegen tot de wijn, geen smijter, geen vuil-gewinzoeker;

Maar die gaarne herbergt, die de goeden liefheeft, matig, rechtvaardig, heilig, kuis;

Die vasthoudt aan het getrouwe woord, dat naar de leer is, opdat hij machtig zij, beide om te vermanen door de gezonde leer, en om de tegensprekers te wederleggen.” (Titus 1:7-9.)

„Dit is een getrouw woord: Zo iemand tot eens opzieners ambt lust heeft, die begeert een treffelijk werk.

Een opziener dan moet onberispelijk zijn, éner vrouwe man, wakker, matig, eerbaar, gaarne herbergende, bekwaam om te leren;

Niet genegen tot de wijn, geen smijter, geen vuil-gewinzoeker; maar bescheiden, geen vechter, niet geldgierig;

Die zijn eigen huis wel regeert, zijn kinderen in onderdanigheid houdende, met alle stemmigheid;

(Want zo iemand zijn eigen huis niet weet te regeren, hoe zal hij voor de gemeente Gods zorgdragen?)

Geen nieuwelings, opdat hij niet opgeblazen worde, en in het oordeel des duivels valle.

En hij moet ook een goed getuigenis hebben van degenen, die buiten zijn, opdat hij niet valle in smaadheid, en in de strik des duivels.” (I Tim. 3:1-7.)

„Paulus en Timotheüs, dienstknechten van Jezus Christus, al de heiligen in Christus Jezus, die te Filippi zijn, met de opzieners en diakenen.” (Fil. 1:1.)

*) In sommige bijbelvertalingen staat „bisschop”.

Uit deze teksten blijkt, dat er meer gezegd wordt van de noodzakelijke vereisten van een bisschop dan van de aard van zijn plichten en bediening. Het enige, wat wij kunnen vinden, is dat hij „door de gezonde leer” in staat moet zijn om „de tegensprekers te wederleggen.” Paulus zegt in zijn woorden aan Timotheüs, dat een bisschop of „opziener” zal „voor de gemeente Gods zorgdragen,” maar er worden geen uitvoerige instructies gegeven om duidelijk te maken waaruit dit bestaat.

Wederom kunnen wij zeggen, dat wij slechts weinig van deze belangrijke roeping zouden weten, indien wij afhankelijk zouden zijn van hetgeen in de Bijbel staat. Wij zijn genoodzaakt de openbaringen van deze bedeling te raadplegen als wij meer willen weten van het ambt van bisschop.

De priesters

Wij hebben reeds genoemd, dat de roeping van een priester een ambt is in het Aäronische Priesterschap, en dat de bisschop presidert over de dragers van dit priesterschap en dat hij de president is van

een quorum priesters, dat uit acht en veertig leden bestaat. (Zie L. & V. 107 : 15, 87-88.)

„De plicht van de *priester* is om te prediken, te onderwijzen, uit te leggen, te vermanen, te dopen en het avondmaal te bedienen,

En de huizen van alle leden te bezoeken, en hen te vermanen overluid en in het verborgen te bidden, en alle huiselijke plichten na te komen.

En hij mag eveneens anderen tot *priester*, leraar en diaken ordenen.

En wanneer er geen ouderling aanwezig is, dient hij de leiding te nemen van bijeenkomsten

In al deze plichten dient de *priester* de ouderling behulpzaam te zijn, indien de omstandigheden dit vereisen." (L. & V. 20 : 46-49, 52.)

„Iedere ouderling, *priester*, leraar of diaken moet worden geordend volgens de gaven en roepingen Gods aan hem; en hij moet worden geordend door de macht van de Heilige Geest, die in de persoon is, die hem ordent." (L. & V. 20 : 60.)

„En ziet, de hogepriesters moeten reizen, en eveneens de ouderlingen, alsmede de *priesters*; maar de diakenen en leraars moeten worden aangesteld om over de gemeente te waken, om plaatselijke dienaren der kerk te zijn." (L. & V. 84 : 111.)

Het Nieuwe Testament is vrijwel geheel stil met betrekking tot de roeping en plichten van een priester.

Zacharias, de vader van Johannes de Doper, was een *priester* volgens de orde van Aäron, en hij deed dienst in de tempel in het ambt van priester (zie Lukas 1 : 5-8).

De profeet Micha spreekt over een tijdperk, dat in de toekomst lag, waarin de geestelijke leiders van het volk zijn volk zouden doen dwalen, en hij voegde er aan toe:

„Hare hoofden rechten om geschenken, en hare *priesters* leren om loon, en hare profeten waarzeggen om geld; nog steunen zij op de Here, zeggende: Is de Here niet in het midden van ons? ons zal geen kwaad overkomen." (Micha 3 : 11.)

Johannes de Openbaarder schreef met betrekking tot hen, die de Here in Zijn bloed van hun zonden had schoongewassen:

„En Die ons gemaakt heeft tot koningen en *priesters* Gode en Zijn Vader; Hem, zeg ik, zij de heerlijkheid en de kracht in alle eeuwigheid." (Openb. 1 : 6.)

Wij zullen ons tot een andere bron dan de Bijbel dienen te wenden om de plichten van het ambt van priester te vernemen, zoals die werden bediend onder toezicht van Christus en Zijn apostelen.

Johannes de Doper was onder deze bevoegdheid werkzaam, en hij verkondigde zijn volgelingen, dat iemand, die machtiger was dan hij, zou komen en hen dopen met de Heilige Geest, want het Aäronische Priesterschap omvatte niet de macht om de Heilige Geest door handoplegging te verlenen, zoals hij aan Joseph Smith en Oliver Cowdery vertelde (zie P. v. Gr. W., Joseph Smith 2 : 70).

Het schijnt, dat wij gerechtvaardigd zijn te veronderstellen, dat ook Filippus werkzaam was onder deze bevoegdheid, omdat hij de mensen van Samaria wel gedoopt heeft, maar het was nodig voor Petrus en Johannes om daarheen te gaan ten einde de Heilige Geest door handoplegging te verlenen (zie Hand. 8 : 4-20). Als wij de oude

Schriften hierop nalezen, wordt het ons niet duidelijk. Wij moeten ons tot openbaringen uit deze bedeling wenden om de ware betekenis te vatten. Indien bovenstaande veronderstelling niet juist is, welke verklaring kan dan worden gegeven voor het feit, dat Filippus de Christus predikte tot de mensen van Samaria en hen doopte, maar hun toch de Heilige Geest niet kon verlenen, doch Petrus en Johannes moest laten komen?

De leraars

Openbaringen des Heren uit de bedeling van de laatste dagen hechten een grote betekenis aan het ambt van *leraar* in de Kerk. Let er op hoezeer de verantwoordelijkheden, quorum organisatie en plichten van leden tot in bijzonderheden worden vermeld, en hoe zorgvuldig het verband met andere ambten van het priesterschap wordt aangegeven:

„De plicht van de *leraar* is om altijd over de leden der kerk te waken, en met hen te zijn en hen te sterken;

En toe te zien, dat er geen ongerechtigheid onder de leden der kerk is, noch ongenoeven met elkander, noch liegen, lasteren, of kwaadspreken;

En toe te zien, dat de leden der kerk dikwijls te zamen komen, en ook, dat zij allen hun plicht doen.

En hij dient de leiding te nemen in bijeenkomsten bij afwezigheid van ouderling of priester —

En dient altijd in al zijn plichten in de kerk door de diakenen te worden bijgestaan, indien de omstandigheden dit vereisen.

Maar *leraars* noch diakenen hebben gezag om te dopen, het avondmaal te zegenen, of handen op te leggen;

Zij dienen echter te waarschuwen, uit te leggen, te vermanen, te onderwijzen, en allen uit te nodigen tot Christus te komen.

Iedere ouderling, priester, *leraar* of diaken moet worden geordend volgens de gaven en roepingen Gods aan hem; en hij moet worden geordend door de macht van de Heilige Geest, die in de persoon is, die hem ordent." (L. & V. 20 : 53-60.)

„En zo is het de plicht van de president over het ambt van *leraar* om over vier en twintig leraars te presideren, met hen in raadsvergadering bijeen te komen, en hun de plichten van hun ambt te onderwijzen, zoals de verbonden dit aangeven." (L. & V. 107 : 86.)

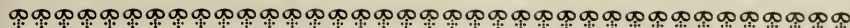
„En ziet, de hogepriesters moeten reizen, en eveneens de ouderlingen, alsmede de priesters; maar de diakenen en *leraars* moeten worden aangesteld om over de gemeente te waken, om plaatselijke dienaren der kerk te zijn." (L. & V. 84 : 111.)

De volgende tekst geeft aan hoe weinig inlichtingen de Bijbel verschaft met betrekking tot de roeping van een leraar, ofschoon er voldoende staat om te laten zien, dat dit ook één van de ambten was in de voormalige Kerk van Christus:

„En Deze heeft gegeven sommigen tot apostelen, en sommigen tot profeten, en sommigen tot evangelisten, en sommigen tot herders en *leraars*." (Efeze 4 : 11.)

Ook hier hadden wij de plichten en verantwoordelijkheden van een leraar niet kunnen weten, indien wij van de Bijbel afhankelijk waren.

Wordt vervolgd.

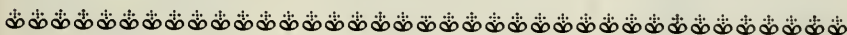
WEER EEN GOUDEN FEEST!

Ofschoon het feest, waaraan wij nu enige woorden gaan wijden, reeds twee maanden lang tot het verleden behoort, daar de betrokkenen dit in stilte wilden vieren, doet het de Redactie van de Ster toch veel genoeg er melding van te maken.

De 9de juni j.l. was het namelijk 50 jaar geleden dat Broeder Groen en Zuster Groen-Mantel in het huwelijk traden. Als aardige bijzonderheid zij hier tevens vermeld, dat Zuster Groen die gedenkwaardige dag juist 24 jaar oud was geworden. Broeder Groen, die wegens verlamming helaas de vergaderingen te Apeldoorn niet meer kan bijwonen, is 77 jaar oud en bekleedt het ambt van Ouderling.

Wij wensen dit waardige echtpaar nog vele gelukkige jaren van samenzijn en Gods beste zegeningen op hun verdere levensweg toe.

Bovenstaande foto werd in de zomer van 1956 genomen.

EEN DODELIJK VERKEERSONGEVAL

In juni j.l. bereikte ons het droeve bericht van het overlijden van Adrianus de Jong, zoon van G. L. de Jong, die in april 1956 emigreerde en drie jaren vóór dien concierge in het Kerkgebouw te Dordrecht was. Zijn zoon Adrianus, die in augustus 1956 naar de Verenigde Staten vertrok, was 30 mei j.l. op weg naar Californië met zijn verloofde Arigtje Bellaart dochter van N. Bellaart en E. van Eynsbergen. Onderweg kwam hun auto in botsing met een grote veeauto, tengevolge waarvan zij beiden het leven verloren. Zij waren beiden leden van de Kerk.

Ons medeleven met dit grote verlies gaat uit naar de wederzijdse ouders, met de bede, dat zij troost en sterkte mogen putten uit de wetenschap dat dit heengaan geen vaarwel betekent, doch een heerlijk wederzien inhoudt.

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

INGEZEGEND:

Navasard, Rudyard; 28 juni 1957 te Vlaardingen.
Herman, Olga; 13 juli 1957 te Gouda.

GEDOOPT:

Navasard, Ceciliana Calbo; 28 juni 1957 te Vlaardingen.
Navasard, Heartley Maureen; 28 juni 1957 te Vlaardingen.
Navasard, Errol Clifton; 28 juni 1957 te Vlaardingen.
Navasard, Cipsy Jill; 28 juni 1957 te Vlaardingen.
van Rijswijk; Willem Noel; 5 juni 1957 te Amsterdam.
de Kleine, Maria F. E. B.; 5 juli 1957 te Amsterdam.
van der Wouwer, Aagje F.; 5 juli 1957 te Haarlem.
Dieduksman, Jacoba R. M.; 5 juli 1957 te Haarlem.
Gummels, Georgina L.; 5 juli 1957 te Amsterdam.
Jongejan, Grace Edith; 16 juli 1957 te Den Haag.
Petry, Robert; 19 juli 1957 te Groningen.
Petry, Johanna Roberta; 19 juli 1957 te Groningen.
Vlonk, Alijda; 19 juli 1957 te Groningen.
Vlonk, Jan; 19 juli 1957 te Groningen.
Vlonk, Hendrika Janna; 19 juli 1957 te Groningen.
Vlonk, Jenneke; 19 juli 1957 te Groningen.
Stoffers, Jacobina Andrea; 19 juli 1957 te Groningen.

GEORDEND:

Heydemann, Styne F.; 28 mei 1957 te Amsterdam als Leraar.
Bartholomeusz, Stanley T.; 3 juni 1957 te Amsterdam als Leraar.
de Jongh, Johannes; 3 juni 1957 te Amsterdam als Leraar.
Kuit, Gerardus Nicolaas; 3 juni 1957 te Amsterdam als Diaken.
van Ryswyk, Willem; 3 juni 1957 te Amsterdam als Priester.
Tielman, John Henricus; 3 juni 1957 te Amsterdam als Priester.
de Heus, Jan; 3 juni 1957 te Arnhem als Diaken.
Schramade, Hans Albert; 3 juli 1957 te Nijmegen als Priester.
Kostwinder, Berend; 7 juli 1957 te Delft als Diaken;
van den Brink, Hendrik; 7 juli 1957 te Nijmegen als Diaken.
de Bruijn, Jan Hendrik; 7 juli 1957 te Hilversum als Leraar.
de Groot, Rokus; 7 juli 1957 te Zeist als Leraar.
Kroonen, Aart; 7 juli 1957 te Dordrecht als Diaken.
Bartels, Aalbert; 14 juli 1957 te Den Helder als Ouderling.
Vinju, Cornelis Johannes; 14 juli te Den Helder als Ouderling.
Salle, Roger J. F.; 14 juli 1957 te Antwerpen als Diaken.
Maebroeck, Jacobus Philippus; 14 juli 1957 te Antwerpen als Leraar.
van der Veen, Gertjan Hotze; 14 juli 1957 te Amsterdam als Diaken.
Dekker, Nicolaas; 14 juli 1957 te Rotterdam-Zuid als Priester.
Gerbers, Hinrich Johannes; 14 juli 1957 te Rotterdam-Zuid als Diaken.
v. d. Knaap, Johannes Pieter A.; 14 juli 1957 te Rotterdam-Zuid als Ouderling.
Nijssen, Jacobus Cornelis; 14 juli 1957 te Rotterdam-Zuid als Ouderling.

OVERLEDEN:

Verstegen, Judicus Marinus P. S.; 10 juli 1957 te Haarlem

OVERGEPLAATST:

Read, Lewis G.; van Haarlem naar Amsterdam.
Coomans, John M.; van Zendingsschool naar Amsterdam.

Springer, John M.; van Mechelen, België naar Amsterdam.
Van Dyke, Leon; van Harlingen naar Amsterdam.
Van Slooten, Don; van Amsterdam naar Haarlem.
Hal, Leo D.; van Hilversum naar Rotterdam;
Hart, Darrell H.; van Antwerpen, België naar Utrecht als D.P.
Brinkerhoff, Ellis; van Amsterdam naar Hilversum als B.P.
Pugh, Alton M.; naar Enschede als B.P.
Barton, Wesley M.; van Groningen naar Enschede.
Van Ry, Ronald; van Amsterdam naar Apeldoorn.
Thomas, R. C.; van Zendingsschool naar Apeldoorn.
De Vries, Leon; van Zendingsschool naar Groningen.
Springer, R. G.; van Zendingsschool naar Harlingen.
Twitchell, Rulon R.; van Enschede naar Antwerpen, België, als B.P.
O'Neill, L. M.; van Amsterdam naar Mechelen.

AANGEKOMEN ALS ZENDELINGEN:

Allen, Dianne; van Gunnison, Utah naar Zendingsschool.
Anderson, Marlene; van Clearfield, Utah naar Zendingsschool.
Child, John Kay; van Ogden, Utah naar Zendingsschool.
Horne, Roger M.; van Phoenix, Arizona naar Zendingsschool.
McKell, James R.; van Provo, Utah naar Zendingsschool.
Manwaring, Phillip W.; van Vernal, Utah naar Zendingsschool.
Poelman, Stuart L.; van Salt Lake City, Utah naar Zendingsschool.
Thurgood, Carl J.; van Layton, Utah naar Zendingsschool.
Timmerman, William H. Jr.; van Richland, Washington, naar Zendingsschool.

Dianne Allen

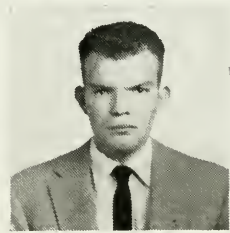
Marlene Anderson

John Kay Child

Roger M. Horne

James R. McKell

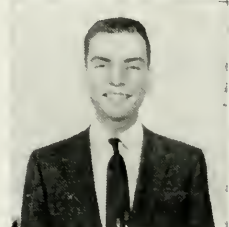
Phillip W. Manwaring

Stuart L. Poelman

Carl J. Thurgood

William H. Timmerman

DE MOED

om feiten onder ogen te zien

★

door Richard L. Evans

In het proces van aanpassing bij de gang van zaken in het leven hebben wij allen onze problemen. Het opgroeien is een deel van dat proces, dat niet altijd pijnloos verloopt. Paulus zegt: „Toen ik een kind was sprak ik als een kind, was ik gezind als een kind, overleide ik als een kind; maar wanneer ik een man geworden ben, zoo heb ik te niet gedaan hetgeen eens kinds was” (I Cor. 13 : 11). Het is niet gemakkelijk discipline te ondergaan, of ons die nu wordt opgelegd door anderen of door onszelf, en het is evenmin een sinecure de feiten onder de ogen te zien. Trots, gewoonten, gemakzucht en vooroordelen komen vaak in botsing met de feiten, m.a.w. met waarheid en werkelijkheid, recht en orde. En terwijl wij ouder worden leren wij vroeg of laat, dat er dingen zijn die zich bij ons aanpassen en andere, waarnaar wij ons maar hebben te voegen. Er zijn bijvoorbeeld mensen, die zich naar ons zullen schikken, vooral degenen die van ons houden. Dat zijn de gezegenden, die meer geven dan vragen. We kunnen ook onze omgeving enigszins veranderen en er zijn nu meer dingen, die wij kunnen wijzigen om ons gemak te dienen. Maar er zijn zaken die geen sterveling kan wijzigen, die alle genoegens, gemakzucht, trots en vooroordelen negeren. „Wij moeten leren te veranderen wat veranderd kan worden, te accepteren wat zich niet laat veranderen en dan nog het verschil tussen beide leren onderkennen”, heeft eens iemand gezegd. Wij moeten ons bij de waarheid neerleggen, aangezien de waarheid zich niet naar ons voegt. Hetzelfde geldt voor recht en orde, die wij moeten leren eerbiedigen. Dat komt ons niet altijd gelegen, maar zij zijn daar nu eenmaal. Velen van ons laten zich door het leven verbitteren. Zij verzetten zich tegen de onherroepelijke waarheden, tegen de feiten. Zij doen hun gewoonten en vooroordelen op en koesteren die in hun hart, zich verzettend tegen elke inbreuk daarop. Er is oorzaak en gevolg in alle dingen. Er is een wet, onherroepelijk vóór de grondlegging der wereld besloten, waarop alle zegeningen bevestigd worden. (L. & V. 130 : 20).

Iedereen, die dat zal willen negeren komt te zijner tijd toch tot de conclusie, dat dit axioma zich niet laat verdringen. Hoe vlugger wij overeenkomstig wetten en feiten leren leven, des te vroeger zullen wij de geboden leren eerbiedigen en ons aanpassen bij de waarheid, des te gelukkiger zullen wij ons voelen en des te meer vrede zullen wij bij onszelf kunnen vinden.